

Ἡ Γούργα, μάννα πανέμορφη, γέννησε κόρες τετραδύμες:
τὴν Ἀγοῖζη, τὴν Καζοκαριά, τὴν Θενοπιριτιά, τὴν Λιμιμπιά.
καὶ τὸ ἐλόγησε τὸ μαχρὸν νερό της γὰ μετράωσόν γὰ γίγουν
μορφοῖες, τὸ ἐλόγησε, τὸ κέησε καὶ τὸ ἐχάιδεψε. Μὰ ὅσο με-
τράωσαν αὐτὲς, τόσο μετράωνε καὶ ὁ πόθος τους γὰ γίγουντε βα-
σιλίσσες τοῦ κόσμου παντοδύναμες. καὶ ὅσο ρουφούσαν τὸ μα-
χρὸν νερό τῆς Γούργας, καὶ ἅμα τὸ ρουφούσαν ὀλίγηρο, ἄδωκο ἢ
Γούργα καὶ χάθικεν ἢ ὀμορφιά της καὶ τὰ κάλλη της καὶ ἔ-
μεινε στέρρα.

οἱ ἀδελφεὶς μετράωσαν, καὶ γίγουντε βασιλίσσες τοῦ κόσμου παν-
τοδύναμες, καὶ εἶχανε ἀποκομιθεῖ τὴ μάννα τους τῆ Γούργα τὴν
πανέμορφη, καὶ εἶχανε γίγει ἐχθιστρικὲς, ζηλόδοτες ἀνάμεσά τους.
Ἄμα ἦταν ὁ καιρὸς τῆς Ἀγοῖζης, εἰς αὐτὴ νόμιζε πὺς εἶναι, καὶ ἄλ-
λος κανεὶς στὸν κόσμον ὅλο. καὶ ἅμα ἦταν ὁ καιρὸς τῆς Καζοκα-
ριάς, εἰς αὐτὴ νόμιζε πὺς εἶναι, καὶ ἄλλος κανεὶς στὸν κόσμον ὅλο.
Καὶ ὡ γὰρ ἐρχότανε ἡ ἡρα τῆς Θενοπιριτίας, εἰς αὐτὴ νόμιζε
πὺς εἶναι, καὶ ἄλλος κανεὶς στὸν κόσμον ὅλο. καὶ ὅταν ἐρχότανε ἡ
ἐποχή τῆς Λιμιμπιάς, εἰς αὐτὴ νόμιζε πὺς εἶναι, καὶ ἄλλος κα-
νεὶς στὸν κόσμον ὅλο. Ὅτι πάντως ἦταν ἡ ἡρα, ὁ καιρὸς καὶ ἡ ἐπο-
χή, ζορίζε τις ἄλλες τρεῖς κάτω ἀπὸ τὴν προβάτη της. Πὺ νὰ τολ-
μῶσι ἡ Καζοκαριά γὰ πῆ τὸ χροστράχονδόν της ἅμα βασιλεῦ ἢ
Καζοκαριά στὸν κόσμον; καὶ πὺ θινὰ τολμῶσι τὸ διοῦρι της
εἰς αὐτὴ ἅμα βασιλεῦ ἢ Λιμιμπιά στὸν κόσμον; καὶ ὅταν τῆς Ἀγοῖζης
ἢ βασιλεῖα ἐρχόταν, πὺ νὰ τολμῶσι ἢ ἔρμιν Θενοπιριτιά νὰ
χρυσαδίσι τὰ γενερόφυλλα; καὶ ὅταν εἰς αὐτὴ πᾶσι κυβερνοῦσε, πὺ
νὰ τολμῶσι ἢ Ἀγοῖζη νὰ μπουμπουσιάζει τὰ κλάδακα;

Ἔτσι λοιπὸν κηλοῦσαν ὁ καιρὸς, καὶ ἡ καρδιά μὲ τὴ σιρὰ της ζορίζε
τὸς ἄλλες τρεῖς γὰ κάρμιν κατὰ τὴ δειλιῶν της. καὶ ἀπὸ τὰ τόσα ζορία
πὺ τραφούσαν ὅλα τους, ἀρχίσαν γὰ κουράζονται σιγά-σιγά καὶ νὰ
χερνοῦν. Ἐρχετο καιρὸς ὅπου καμιά τους πᾶ δὲν ἄντεχε νὰ πάρει
τὴ βασιλεῖα τοῦ κόσμου στὰ χεριά της, καὶ τρώμαζαν πὺν τί θάπο-
χίγνταν ὁ κόσμος, ἔτσι δὲ, χωρὶς βασιλίσσα. Τότε τις πῆρε τὸ
παράποιο πὺν ἔδειψαν στὰ ζορία τῆ ζωῆ τους, καὶ ἄχ πὺ καμιά
τους πᾶ δὲν ἄντεχε νὰ πάρει τὴ βασιλεῖα τοῦ κόσμου στὰ χεριά
της, καὶ ἄχ πᾶσι, τί θά γίνγνταν ὁ κόσμος, ἔτσι δὲ, χωρὶς βασιλίσσα.
Καὶ ἄχ τὸ παράποιο ἦρθε τὸ δάκρυ, καὶ ἔκλαψαν, καὶ ἔκλαψαν μέρες
καὶ νύκτες.

τὸ δάκρυ κλύησε ποτάμι, καὶ τὸ ποτάμι κλύησε καὶ γέμισε μὲ
στέρρα Γούργα. καὶ ὅα νὰ κούσανε ἀπὸ τὴ Γούργα μὲσα ψίδυρο
θλιμὸ, παράξενο μὰ χνώριμ; καὶ εἰς αὐτὴν καὶ οἱ τέσσερις νὰ τὸν
ἀδουχραστούν. καὶ ἔτσι πὺς ἐκύψαν, εἶδανε πὺς ἐσμύχαν μὲς ὅταν
ἀνταχέστα τοῦ νεροῦ τὰ πρόσωπά τους, γίνγνταν ἕνα, τὸ πανέ-
μορφο τῆς μάννας τους τῆς Γούργας. Θυμηθῆκαν τότε οἱ ἀδελφεὶς
καὶ ἀκούσανε τὸν ψίδυρο τῆς Γούργας μαχρὸν νὰ βραῖται ἀπὸ τὰ
χερῖα τους, «Γούργα καλὸ μου, γούργα-γούργα καλὸ μου, γούργα»
καὶ σιδήσαν καὶ τὸ φίλησαν καὶ μὲς ὡς τῆς Γούργας τὸ βᾶθν γυρί-
σανε καὶ οἱ τέσσερις, καὶ χάθικαν.

Ἡ Γούργα ρούφησε κατὰ μὲσα στὰ κώματα τῆς γῆς, καὶ ἀπὸ τὴ λείστη
πὺν γιγε χωνήθικεν ὁ ἔρμιν, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος τῆς γῆς, καὶ ὁ
τελευταῖος.